

До досвіта вечерять.  
По-над ставом у вечері  
Шепочеть-ся осока;  
Дожднає в темнім гаї  
Дівчиннонька козака.

По-над ставом вітер віє,  
Лози нагинає;  
Плаче мати одна в хаті,  
А дівчинна в гаї.  
Поплакала чорнобрива  
Та й стала співати;  
Поплакала стара мати  
Та й стала ридати.  
І молилась і ридала,  
Кляла все на світі.  
Ох, тяжкі ви безталанні  
У матерн діти!

Скалічені старі рукн  
До Бога здіймала,  
Свою долю проклинала,  
Сина вимовляла.  
То од жалю одходила.  
І мовчки журнлась  
Та на шлях той недалекий  
Крізь сльози дивилась.  
І день і ніч дивила ся  
Та й стала питати:  
»Чи не чув хто, чи не бачив  
Москаля-салдата.  
Мого сина?...« Ніхто не чув,  
Ніхто і не бачив.  
Сидить вона, не йде в село,  
Не пита й не плаче, —  
Одуріла!... і цеглину  
Муштрує, то лає,  
То годує як дитину  
Й сином називає,  
І нищечком тихесенько  
Крізь сльози співає: